

SUSANNE JULIEN

*HỒI ỨC
MỘT NÀNG PHỤ THUY*

Nguyễn Tân Đại dịch

TP. Hồ Chí Minh, 2005

HỒI ỨC
MỘT NÀNG PHÙ THUY

Susanne Julien

Minh họa
Hélène Desputeaux

Nguyễn Tấn Đại *dịch*

TP. HCM, 2005

Chương 1 Một nàng phù thủy ra đời

Đêm hôm ấy, trời mưa to, rất to. Người ta bảo rằng đây là lúc các vị thần tí hon đua giỡn nhau bằng cách ném đá lên mái nhà. Trận mưa xối xả làm cho hết thảy mọi người và kể cả bọn súc vật đều phải co ro tìm chỗ nấp.

Người ta có thể nghe tiếng sấm ì ầm vang vọng từ đằng xa và trông thấy những tia chớp xẹt ngang qua bầu trời. Con dông đang kéo lại gần. Quả là một đêm tốt trời! Đây thật sự là thời điểm lí tưởng cho sự ra đời của một nàng phù thủy.

- Đó là điềm báo tốt, - di tôi, bà phù thủy hung dữ Khô Đét, khẳng định như thế.

Bà rất vui mừng có mặt lúc tôi sinh ra đời. Ba tôi, thầy phù thủy Tinh Khôn, nhằm đi nhằm lại những câu thần chú khiến cho lúc sinh ra tôi sẽ có đầy đủ những phẩm chất của một phù thủy: hung dữ, xấu xí và ích kỉ. Còn mẹ tôi, bà phù thủy Khôn Ngoan, chỉ trông mong sao cho mọi chuyện mau chóng kết thúc.

Vậy là tôi đã làm ngay việc xấu đầu tiên của mình: bắt mẹ, ba và di tôi đợi suốt cả đêm dài. Cho đến khi mà mọi người đã quá mệt mỏi vì chờ đợi và ngủ thiếp đi, tôi mới quyết định ra đời.

Tôi nhìn mọi người bằng sự ngạc nhiên khôn tả: di Khô Đét đang trải giường ngủ, ba tôi vừa cất cuốn sách ước vừa ngáp dài, còn mẹ tôi thì đã ngáy vang. Tôi bực bội ra sức kêu to nhưng cứ bị tiếng sấm át đi. Như thế

thật lâu, tôi nghĩ rằng chính mình đã gây ra cơ sự tréo ngoe này. Sau nhiều lần cố gắng vô ích, tôi đành phải chấp nhận một sự thật: tôi chẳng là gì cả giữa con đông dữ dội.

Thế là tôi đã ra đời mà không ai hay biết. Bởi vậy tôi cũng làm như mọi đứa bé mới sinh khác: khóc thét không ngừng. Mãi đến khi tôi sắp ngất đi thì mọi người mới đổ xô đến.

- Cần phải quấn tã cho nó, - mẹ tôi bảo.

- Cần phải đọc thần chú cho nó, - ba tôi nói.

- Ta sẽ tặng cho nó những lời nguyện ghê gớm nhất, - dì tôi kêu lên đầy vẻ thích thú.

Ai cũng muốn âu yếm tôi cả nên họ thay nhau nựng nịu, ôm ấp, giành phần ẵm lấy tôi. Tôi hiểu ra rằng mình đã không sinh ra trong một gia đình bình thường. Những biểu hiện triu mến cảm động đó kéo dài đến tận sáng. Khi mặt trời mọc, ba tôi tuyên bố:

- Cần phải đặt tên cho nó.

Nếu bạn tưởng rằng đây là chuyện nhỏ thì coi chừng nhầm to! Bạn có biết họ đặt tên bằng cách nào không?

- Ta hãy cắt một lọn tóc của nó, - dì tôi gợi ý, - rồi đốt cháy và xem thử tro sẽ tạo ra hình gì.

Nhưng mọi người đều thấy rằng ý tưởng này không thực hiện được, vì đâu tôi gần như trọc lóc.

- Hãy tắm nó trong sữa dê, - ba tôi đề nghị. - Chúng ta sẽ đặt rác lên trên sữa để đọc tên của nó.

- Anh điên rồi, - mẹ tôi phản nộ. - Tắm cho một phù thủy sẽ mang bất hạnh tới cho nó. Hơn nữa, không thể tạo cho nó những thói quen xấu. Có ai thấy một phù thủy tắm rửa bao giờ chưa? Thật là phi lí! Tốt hơn hết là mình viết những cái tên ra các mẩu giấy, và chọn cái tên nào nó sờ vào đầu tiên.

Khi họ đưa cái chén đựng đầy những mẩu giấy nhỏ ra trước mặt tôi, tôi liền bốc ngay một nắm rõ to, tọng hết vào cái miệng nhỏ xíu và nhai ngấu nghiến. Chứ sao nữa, có ai cho tôi ăn miếng nào đâu và tôi đã đói là người!

- Thật là quá quất khi ăn cả những tờ giấy! - Mẹ tôi lầm bầm.

- Quá! Quá! Quá! – Tôi vừa cười vừa lặp lại.

- Sẽ chẳng thể nào xảy ra chuyện này nếu ta có một thằng con trai, - ba tôi nổi cáu.

- Trai! Trai! Trai! - Tôi thích thú lặp lại.

Và dì tôi đã tìm ra giải pháp để đặt tên cho tôi, bằng cách ghép hai chữ “quá” và “traí”, nói lái lại rồi đọc trệch một chút thành “Quái Tru”. Tôi rất sung sướng lặp đi lặp lại:

- Quái Tru! Quái Tru!...

Mọi người ai cũng hài lòng với cái tên này và bắt đầu cảm thấy mệt mỏi sau một đêm vất vả, rồi mạnh ai nấy lăn ra ngủ. Những tiếng ngáy vang rền của chúng tôi đã mau chóng thay thế cho tiếng sấm động của cơn dông đang dần tan xa.

Cũng do đó mà tôi đã có một thói quen xuất sắc là ngủ ban ngày và thức ban đêm. Điều này làm cho mẹ tôi rất hạnh phúc vì giới phù thủy vốn rất ghét ánh nắng chói chang của mặt trời. Họ ưa thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt hay ánh lửa chập chờn của những ngọn nến hơn.

- Thật mà một đứa bé ngoan, - mẹ tôi nói. - Nó ngủ rất đúng giờ và ăn tất cả những gì nó gặp: bùn đất, đá sỏi, kiến, lá cây, phomat hư và cả giấy nữa...

Mẹ tôi hẳn là muốn tôi chừa món giấy ra, nhưng tôi đã trót xem nó là món khoái khẩu... Giấy càng cũ nát tôi càng cảm thấy ngon miệng.

Chúng thêm ăn giấy cũ của tôi đã dần dần làm biến mất hàng loạt những cuốn sách ước với những công thức chưa ai từng biết đến.

- Đúng là một thói quen kì cục! - Mẹ tôi than thở. - Chỉ mong là nhờ đó nó có thể học được vài câu thần chú hay một ít phép thuật.

Thật không may là chẳng có gì được như ý mẹ tôi. Tôi chả tài nào nhớ nổi một câu thần chú dù là đơn giản nhất. Những chữ mà tôi có thể học được mà không nhầm lẫn chỉ là: “*Úm ba la cóc xấu xí ùm bà là...*”

Nhưng đó lại là câu bắt đầu cho ít nhất là 352 thứ phép thuật khác nhau: làm mưa, nhuộm đỏ một con quạ, uốn xoăn tóc, làm râu mọc dài ra, và nhiều thứ khác nữa.

- Bắt đầu vậy là tốt, - ba tôi khuyến khích. - Chịu khó thực hành một chút, rồi con sẽ học được những câu thần chú hoàn chỉnh.

Chương 2

Những trò chơi của tôi

Để cho tiện, mẹ xếp tôi vào căn gác tận sát mái nhà. Bà hi vọng là tôi sẽ mau chóng làm quen với mạng nhện, bụi bặm và tất cả những đồ vật cũ kĩ rất hữu ích của giới phù thủy.

Tôi nằm trong một chiếc nôi xinh đẹp màu đen có đính những ngôi sao màu trắng. Khi muốn ngủ, tôi phải xiết chặt trong tay một con rồng góm ghiết bằng nhung màu xanh lục mà tôi đã đặt cho cái tên là Cóc Xanh. Tôi nhớ rất rõ là ba tôi không thích cái cảnh tôi kéo lê con rồng Cóc Xanh của tôi đi khắp chỗ. Ông nói:

- Phù thủy như vậy là quá hiền, quá tử tế.

- Lớn lên nó sẽ khác, - mẹ tôi đáp. - Nó cần phải được sống với tuổi thơ của nó.

Mẹ thường đưa cho tôi cái vỏ để ra ngoài bãi cỏ chơi bằng cách tìm đập bọn châu chấu. Đó là một trò chơi mà tôi rất ưa thích.

Tôi cũng thích giỡn với con mèo nhà tôi nữa, tên nó là Râu Đỏ. Tôi cột nó vào gốc cây và dí trước mũi nó một con chuột bạch nhỏ xíu. Sau đó tôi đặt con chuột xuống đất và nó bắt đầu tìm mọi cách để chạy trốn. Râu Đỏ chuẩn bị thể tấn công, quẫy đuôi, nhún xuống lấy thăng bằng rồi nhảy chồm đến chộp con mồi. Đang ngon trớn, sợi dây bỗng giật nó lại và nó rút bịch, chúi mũi xuống đất.

Một bữa, con chuột cắn tôi đau điếng, thế là tôi quyết định kết thúc số phận của nó. Không cột Râu Đỏ vào gốc cây nữa, tôi nhử con chuột trước mặt nó. Mèo ta lại chuẩn bị thế tấn công, quẫy đuôi, nhún xuống lấy thăng bằng rồi... không dám nhảy.

Chú chàng khờ khạo này tưởng rằng tôi vẫn còn cột hấn và sợ phải đập mũi xuống đất một lần nữa. Dù cực kì thất vọng nhưng hôm ấy tôi đã học được hai điều quan trọng. Một là, thú vật có thể ghi nhớ được một số việc nào đó, nếu lặp đi lặp lại nhiều lần. Hai là, con mèo Râu Đỏ của tôi thật là đần độn... Vì thế, tôi không còn coi mèo là con vật xứng đáng sống bên cạnh một phù thủy.

Khi không chơi với mèo nữa, tôi buộc phải tìm người khác chơi cùng. Có một người khiến tôi cười no bụng: cô bé thủy thần. Gần nhà tôi có một đầm nước đầy những ếch nhái, nòng nọc, thằn lằn con và côn trùng nước. Ở đó còn có một cô bé thủy thần.

Cô bé rất nhút nhát. Muốn cô bé xuất hiện thì nhất thiết không được làm ồn, không được cử động và đặc biệt là không được khuấy nước. Chỉ khi đó, tôi mới thấy từ từ hiện ra một khuôn mặt trên đầm nước. Cũng giống như bày cá đi theo, cô bé không bao giờ nói một tiếng nào.

Thế nhưng cô bé lại rất ưa điệu đàn. Cô mở to mắt, uốn lưỡi, nhăn mặt một cách thật buồn cười. Lúc đó tôi cũng thử bắt chước theo điệu bộ của cô bé, dĩ nhiên là chỉ trong khả năng của mình.

Nếu chẳng may có một con ếch nhảy xuống nước, cô bạn này liền biến mất ngay. Cô chỉ hiện ra lại khi mặt nước đã hoàn toàn phẳng lặng. Đã vậy, cô còn sợ gió nữa, nó làm cho cô trồn xuống tận đáy đầm. Do đó tôi rất khó kiếm được cơ hội để gặp mặt cô.

Đạo đó tôi cứ tưởng cô bé chỉ sống trong đầm nước. Nhưng một hôm, tôi cực kì ngạc nhiên khi thấy cô bé trong một cái vạc đầy nước. Tôi vội chạy đi hỏi mẹ tại

sao lại muốn luộc chín cô bé thủy thần. Đó là bạn của tôi và tôi không muốn cô bé phải đau đớn.

- Chẳng có ai trong vạc nước cả, - mẹ tôi khẳng định. - Cái con thấy là bóng của con in trên mặt nước.

- Không phải vậy! Đúng là có một cô bé thủy thần trong vạc nước mà.

Tôi bắt đầu khóc, kêu la và lăn ra giãy nãy trên đất. Bằng sự tử tế cực kì của mình, ba tôi muốn chứng tỏ rằng mẹ tôi đã đúng. Ông nhấc bổng tôi lên và nhúng đầu tôi vào vạc nước. Tôi dễ dàng hiểu ra ngay sự nhầm lẫn của mình (tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác). Tôi gằn như ngộp thở khi được ba tôi kéo ra khỏi vạc nước.

- Con phải cảm ơn ba về bài học nhỏ này, - ông nhẹ nhàng nói với tôi. - Bây giờ, hãy về giường và suy nghĩ đi.

Ba tôi quả thật là người tuyệt vời! Ông đã cùng lúc lập được hai chiến công. Thứ nhất, ông đã dạy tôi được một điều gì đó cho dù tôi luôn là đứa bất trị trong mọi bài học. Thứ nhì, ông đã cho tôi tắm ngay trước sự cảnh giác hết mực của mẹ tôi, vốn luôn luôn phản đối thói quen xấu này.

Lần tắm sự thật này đã chấm dứt những trò chơi trẻ con của tôi. Từ hôm ấy, ba mẹ tôi quyết định đã đến lúc bắt đầu dạy dỗ tôi về nghề phù thủy. Tôi đã gần sáu tuổi: độ tuổi lí tưởng để học hành, lứa tuổi của những bài học và bài tập ở nhà.

Chương 3

Trường học phù thủy

Bà mẹ gửi gắm tôi cho dì Khô Đét chăm sóc. Ôm con rông trong tay, tôi tiến dần về phía ngôi nhà của dì, nó nằm bên cạnh dòng suối trong rừng. Dì đón tôi tử tế như bao phù thủy khác. Tức là, với giọng lạnh lùng khô khốc, bà chỉ vào đồng rơm trong góc nhà và nói với tôi:

- Kia là giường của cháu, hãy để con vật bằng nhung của cháu ở đó. Nếu ta thấy cháu kéo lê nó đi đâu, ta sẽ biến nó thành món nhắm cho con mèo đen Hét To của ta.

Sau khi giấu Cóc Xanh vào tận dưới đáy giường, tôi trở ra ngồi trên cái ghế dài bên bàn làm việc của dì Khô Đét. Gần đó, trên bộ ván ngựa, có một cuốn sách ước cũ rích, giấy đã ố vàng theo thời gian. Dì tôi đang giải nghĩa vài câu thần chú cổ xưa trong đó. Còn có gì đáng giá hơn cuốn sách cũ kia nữa, tôi nhìn nó mà thèm rở dãi: nó có vẻ rất ngon ăn... Tôi bắt đầu thấy cồn cào trong bụng.

Nhưng bà phù thủy đã đoán được ý đồ của tôi. Bà vốn chẳng lạ gì cái thèm rở dãi của tôi. Bà vội vàng đem cất hết sách vào trong tủ và khoá lại đến hai lần khoá.

Sau đó, bà lấy ra một cái nồi, đổ đầy nước và đun nóng lên. Bà bỏ thêm vào nồi một con gà già chết đã sấy khô, vài thứ cây gì đó, một ít nấm có hình dạng rất kì dị,

rời vừa khuấy đều lên vừa rì rầm đọc những câu gì chẳng hiểu.

Tôi thấy rất lạ lẫm, bèn hỏi:

- Dì đang bào chế thứ thần dược gì vậy?

Bà phá ra cười ngất ngư. Mà dì tôi rất ít khi cười, tôi thấy rõ là bà bị ghệt thờ nên đến vỗ vỗ lưng bà.

- Đồ ngốc nghếch! - Dì kêu lên. - Chẳng có cái gì thần bí trong đó hết. Đơn giản là ta chỉ làm một món thịt hầm cho bữa ăn tối mà thôi.

Trong suốt mười năm trời tôi sống ở nhà dì Khô Đét, thực đơn rất đơn giản. Hôm ấy chúng tôi ăn món thịt hầm phù thủy. Hôm sau, chúng tôi xoi nốt phần còn lại của món thịt hầm phù thủy. Hôm sau nữa, chúng tôi nhịn ăn để tiêu hoá cho tốt món thịt hầm phù thủy. Sau đó thì bắt đầu lại từ đầu.

Bạn thấy đấy, dì tôi không thích sự thay đổi hay những gì tương tự như thế. Cho nên tôi thường phải lên lút vào rừng để nhâm nháp món trái cây dại, còn trái chưa chín thì lại càng khoái.

Dì Khô Đét bắt đầu dạy tôi bằng cách bắt tôi học thuộc tên các loài cây, các con thú và bọn côn trùng mà chúng tôi bắt gặp trong rừng hay ngoài đồng.

Tôi thích thú chạy tung tăng khắp các vũng bùn để bắt giun đất. Tôi trèo lên các thân cây khô, lột lớp vỏ chết ra và tìm thấy cơ man nào là côn trùng.

Khi phát hiện ra một cái tổ chim nào đấy, tôi liền chơi một trò rất quái là thả nó xuống dưới chân dì tôi. Chiếc tổ bẹp dúm lại, vệt nhầy vương vãi khắp mặt đất. Tôi nhét đầy trong một cái túi vải dày to đùng nào là nấm, nào là cành cây, nào là lá khô, và nói chung là tất tần tật những thứ tôi tìm thấy.

Thật là không may, vì không được nhắc trước nên hầu hết những thứ tôi lượm lặt được đó đều hoàn toàn vô dụng. Ngay cả di Khô Đét nhiều khi cũng chẳng nhận biết hết được chúng. Cách giải quyết cuối cùng là di đưa hết cho con mèo của di ăn, đồng thời hi vọng là nó không đổ bệnh.

- Nếu cháu không lượm lặt cẩn thận hơn, - di răn đe tôi, - ta sẽ nổi giận và lúc đó thì đừng có hối tiếc.

Vốn đã biết đến những khả năng ghê gớm của di, tôi trở nên chú ý hơn. Sau rớt thì tôi cũng học thuộc được tên của những thứ mà di Khô Đét có thể nhận diện. Tôi có một trí nhớ tuyệt vời về những cái tên, bởi vì ngay từ khi sinh ra tôi đã có thói quen kì cục là lặp lại lời người khác.

Tôi có thể lặp đi lặp lại một chữ nào đó hàng mấy giờ liền. Đến độ mà di tôi chịu hết nổi và phán rằng tôi là một đứa lẩn thẩn. Tôi những muốn trả lời di rằng nếu di có thể nói thì nói thâu suốt cả ngày thì tôi cũng có quyền lải nha lải nhãi vài từ nào đó.

Nhưng rồi tôi chẳng nói gì cả, dù rằng đúng thật là di vẫn cứ thâu thâu thì thì gì đó. Tôi sợ di nổi giận lên và rồi một tai họa lại giáng xuống đầu tôi.

Sau vài năm, tôi đã trở thành một chuyên gia trong khoa học về tự nhiên. Tôi thuộc nằm lòng tên của tất cả các loài thú vật, tất cả các loài cây và tất cả các loại đá có tồn tại trên đời. Tôi có thể liệt kê tên của tất cả các loài vật trong khu rừng và cả ngoài đồng cỏ. Đôi khi tôi có cảm giác rằng thay vì có một bộ não, trong đầu tôi lại là một cuốn sách vĩ đại đầy những tranh minh họa, dưới mỗi tranh đều có chú thích tên của loài vật.

Tôi nhận thấy rằng di tôi cũng không đến nỗi hoàn toàn thất vọng. Thật vậy, vì nếu di truyền dạy cho tôi hết sở học của di, thì cũng là để cuối cùng dùng tôi vào một việc gì đó.

Dì tôi càng ngày càng già yếu nên đi lại mỗi lúc một khó khăn hơn. Do đó dì đã nghĩ tới việc biến tôi thành người phụ việc. Dì phái tôi vào rừng hay ra đồng tìm kiếm những thứ cần thiết để luyện các loại thuốc phép thuật.

Lúc đầu, tôi hơi bị sốc khi nghĩ rằng dì chỉ coi tôi như đứa chạy vặt. Nhưng ngẫm lại, tôi thấy mình còn hơi chán trong việc này.

Ngoài cơ hội được học khối thứ, tôi còn có thể ra ngoài nhiều hơn là ru rú trong ngôi nhà đó. Và lại tôi cũng thích dạo chơi một mình trong thiên nhiên hơn. Tôi sẽ có thể lợi vào những vũng bùn, trèo lên những thân cây và ném tổ chim xuống đất.

Chương 4

Những món thuốc phép thuật

Đạo chơi trong rừng thật là thoải mái, nhưng không chỉ có thế. Tôi đã bắt đầu phần thứ hai của chương trình huấn luyện: học chế tạo các thứ thuốc phép thuật. Tôi thấy môn này dễ hơn và rất hứng thú. Chỉ cần đọc công thức, tìm các thành phần thuốc rồi trộn hết vào nhau trong một cái nồi lớn trên bếp lửa.

Cháu có biết rằng chữ “cái nồi” ngày xưa còn có nghĩa là “ba xạo” không? Khi dì tôi nói chuyện đó, tôi chưa hiểu rõ lắm mối liên hệ nào có thể có giữa một cái vạc lớn và một kẻ nói xạo. Nhưng sau vài lần thử nghiệm, tôi đã hiểu được ý của dì tôi. Tôi biết rất rõ mình đã bỏ gì vào trong đó, nhưng không tài nào biết được sản phẩm cuối cùng nó tạo ra là thứ gì.

Mặc cho tôi hoài công làm theo công thức một cách tỉ mỉ, kết quả đạt được bao giờ cũng rất đáng ngạc nhiên. Có thể với cùng một công thức, nhưng mười lần làm là có mười sản phẩm khác nhau. Thuốc làm mọc mụn cóc trở thành thuốc cao trị vẹo cổ. Thuốc làm kiến lớn lên chỉ đơn giản làm cho chúng đổi màu. Mọi chuyện chẳng hề dễ dàng như tôi tưởng lúc đầu.

- Cháu cần phải tập trung hơn nữa, - dì Khô Đét bảo tôi. - Cháu phải nghiêm túc hơn. Nghề phù thủy đòi hỏi rất cao ở sự tỉ mỉ và chăm chú. Việc này phức tạp hơn việc chế biến món thịt hầm phù thủy nhiều.

Tôi làm lại từ đầu bằng hết khả năng có thể. Đến khi buông tay nghỉ, kết quả đã có cải thiện. Tôi phải mất ít nhất là năm năm thực hành để hoàn thiện kỹ thuật luyện thuốc của mình. Di Khô Đét rất tự hào về tôi, vì với món nào tôi cũng tạo ra được thuốc tốt. Tôi đã làm việc cật lực mới đạt được thành tích đó, và cộng với trách nhiệm chạy vất, tôi tỏ ra khá mệt mỏi vào cuối môn học này.

Nhưng tôi chưa biết rằng những khó khăn gấp bội còn đang chờ phía trước. Lúc đó tôi mới bắt đầu học các câu thần chú. Di tôi không ngừng nhắc nhở:

- Không có thần chú, một phù thủy chẳng còn là phù thủy mà chỉ là một kẻ khuấy nồi không hơn không kém.

Thế là tôi ngồi hàng giờ để đọc những cuốn sách ước, sau đó nhắm mắt lại lầm nhảm những câu thần chú vừa học được.

- Cháu có cảm tưởng là đầu cháu đã đầy nhóc những thứ đã được học, cho nên chẳng còn nhét thêm được tí gì vào nữa, - tôi than với di.

- Nếu cháu cần, ta sẽ chọc thủng một lỗ để rút bớt một số thứ ra rồi sẽ làm nó đầy lại bằng các câu thần chú. Hiểu được đấy không chỉ là lời dọa suông, tôi không còn dám phàn nàn gì nữa. Tôi đành phải cố gắng nghiên cứu (bằng mắt chứ không phải bằng miệng) những cuốn sách phù thủy. Tôi nhận thấy rằng trong phần lớn các câu chú, có một số từ được dùng đi dùng lại rất nhiều lần. Tôi bèn liệt kê ra các từ này và đếm thử xem chúng được dùng trong bao nhiêu câu thần chú khác nhau. Dưới đây là một vài ví dụ:

<i>Úm ba la</i>	673 câu
<i>Lười ba hoa</i>	606 câu
<i>Cà na</i>	524 câu
<i>Xí muội</i>	507 câu
<i>Tơ nhên nhện</i>	461 câu
<i>Óc thần lẫn</i>	412 câu

Giò châu châu 394 câu

Nước dãi cóc 352 câu

Vốn rất có khiếu nhớ từ vựng, tôi dễ dàng thuộc lòng những từ trên. Vấn đề chỉ còn là biết đọc từ nào trước, từ nào sau, và chúng sẽ hô biến cái gì. Thế mà lại là vấn đề nghiêm trọng, bởi chỉ cần một lỗi nhỏ xíu xiu cũng có thể dẫn đến hậu quả tai hại khôn lường. Tôi đã mất đến gần hai năm để học chúng dưới sự chỉ bảo của dì tôi.

Vào hôm tôi vừa học xong, dì tôi cười chỏi bay đi du ngoạn. Bà có thói quen đó: mỗi tháng một lần, bà nhảy lên chỏi bay đi làm một việc xấu. Có khi bà phũ phạp những bông hoa có gai để cho các cô gái (nhất là các nàng công chúa hiền dịu) khi bị gai châm sẽ ngủ vùi hàng trăm năm. Có lúc bà lại tẩm thuốc độc vào những trái táo chín đỏ mọng rồi dụ dỗ các cô gái ăn (nhất là những cô gái đẹp sống chung với những chú lùn). Xui cho dì tôi là những chuyện như vậy lại thường kết thúc không có hậu. Luôn luôn có một chàng hoàng tử nào đó mơ rằng mình sẽ đến ôm hôn cô gái ngủ trong rừng, và nàng sẽ tỉnh giấc mộng trăm năm. Tệ hơn nữa, cứ mỗi lần dì tôi gây ra một tai họa thì y như rằng lại có một người đến dọn dẹp đi.

Bởi thế bà phải cười cây chỏi bay đến một nơi thật xa, xa khuất hẳn những kẻ phá bình niềm vui thú của mình. Thật không may cho dì tôi, đó lại là chuyến du ngoạn cuối cùng. Khi bà nhảy lên cây chỏi bay, nó bỗng gãy ra làm đôi. Bà rớt ùm xuống con suối và biến mất trong dòng nước đỏ xuống vực sâu. Cuộc đời là thế: lên cao xuống thấp chẳng biết chừng...

Sau tai nạn đó, tôi ôm con rồng Cóc Xanh và những cuốn sách ước của dì trở về nhà cha mẹ. Ở đó tôi vẫn có thể tiếp tục học cho xong các câu thần chú và kết thúc khoá huấn luyện phù thủy của mình.

Chương 5

Bể nước ma thuật

Làm cha mẹ có ai không muốn con mình lớn lên trong tình thương yêu, có khuôn mặt xinh đẹp và trí óc thông minh. Nhưng ba mẹ tôi không giống những người bình thường. Cho nên, khi trông thấy tôi trở về mà vẫn vụng về, xấu xí và nhếch nhác, họ đã rất vui mừng. Mười sáu tuổi, trong mắt ba mẹ tôi là hình mẫu đẹp nhất cho các phù thủy trẻ.

Quần áo xộc xệch. Đầu tóc rối bù. Mặt mũi tay chân luôn lấm lem. Đi thì lúc bước thất thểu, lúc nhảy lò cò trên đường. Một người mẫu lí tưởng! Ba mẹ tôi có thể tự hào về điều đó.

Mỗi người tặng tôi một cú kẹp đau điếng bằng cái gập than. Tôi rất hạnh phúc vì cách biểu hiện tình cảm như thế rất hiếm thấy ở các phù thủy. Đó là dấu hiệu của một tình yêu thương vô hạn.

Ba tôi là người đầu tiên lấy lại được tác phong tự nhiên hàng ngày. Ông tròn mắt nhìn tôi và quát to:

- Làm sao mà con cứ thích kéo lê cái con chó đó bên mình vậy?

Ý ông muốn nói đến Cóc Xanh, con rồng của tôi. Tôi đã tìm mọi cách nhét nó vào trong váy, thế mà cái đuôi vẫn cứ thò ra, làm cho ba tôi thấy. Tôi áp a áp ứng giải thích:

- Con thích con rồng này lắm. Nó làm con thấy yên tâm. Ba biết đó, nó dữ hơn là người ta tưởng...

- Thôi đi, - mẹ tôi nói, - Quái Trư vẫn chỉ là con nít thôi mà.

- Nhưng xét cho cùng thì nó cũng đã qua cái tuổi để chơi cùng với một con chó, dù đó có thể là con chó rồng!

Ba mẹ tôi bắt đầu to tiếng và sẵn sàng giở mọi ngôn ngữ phù thủy để hăm dọa nhau. Tôi thấy trong tim bồi hồi xúc động. Suốt thời kì ở nhà dì Khô Đét, tôi đã buồn chán biết bao khi thiếu vắng cái không khí gia đình ấm áp như thế này.

Tuy nhiên, tôi cũng tranh thủ cuộc tranh cãi đó để trèo lên gác cất con Cóc Xanh. Khi sự yên tĩnh được thiết lập trở lại, ba tôi phải thực hiện nghĩa vụ kiểm tra kiến thức của tôi. Ông hỏi tôi về tên của các loài cây, các loài côn trùng cũng như của mọi thứ người ta có thể thấy trong thiên nhiên. Ông cực kì hài lòng với những câu trả lời của tôi và khuyến khích tôi hơn nữa.

- Bây giờ con đã thực sự trở thành một phù thủy, con sẽ giúp ba tạo ra một bể nước ma thuật.

Bể nước này có công dụng mang lại vẻ đẹp và sự trẻ trung vĩnh cửu cho những ai tắm ở đó một lần. Ba tôi rất quyết tâm thử nghiệm vụ này và kết quả thật là ấn tượng.

Ngay cả mẹ tôi cũng phải khó khăn lắm mới nhận ra được ông. Hồi đó ba tôi cũng chẳng trẻ trung gì mấy, tóc ông đã ngả hết sang màu muối tiêu. Hơn nữa, dường như ông thuộc dòng dõi các quái vật gớm ghiếc, như trong truyện “Giai nhân và Quái vật”. Thậm chí có khi ông còn là hình mẫu cho tác giả của câu chuyện này (hình mẫu của Quái vật, không phải của Giai nhân).

- Được thấy ba trẻ và đẹp như vậy, - tôi nói với ông, - con buồn quá. Ba muốn sao chứ con vẫn thấy thích cái già nua gớm ghiếc kia hơn. Con chả thích bộ dạng của ba bây giờ đâu.

Nhưng có lẽ ông cảm thấy hạnh phúc khi trở nên trẻ và đẹp. Ông cũng rất hài lòng với thói quen làm đồ ăn phù thủy của tôi. Sau đó ông lại khám phá ra trong một cuốn sách ước cũ rích một câu thần chú có thể biến các kim loại tầm thường thành vàng ròng. Ông đã tạo nên hàng núi vàng. Ông mang vàng cất vào trong các hòm chứa. Một gia tài khổng lồ!

- Ba có rất nhiều vàng và rất đẹp trai, - ông tuyên bố. - Bây giờ chỉ còn quyền lực nữa mà thôi. Ba sẽ trở thành vua của vương quốc rộng lớn nhất trần gian... Ha ha ha... Trước tiên là phải tiêu diệt ông vua đang trị vì. Quái Trư, con hãy làm một con búp bê hình nhân của ông vua này cho ba.

Tôi thực hiện nhiệm vụ của mình một cách vui vẻ. Cuối cùng thì tôi cũng được chơi với búp bê mà không bị gặm ghè. Với những cọng rom chẻ ra, tôi tạo nên thân mình, chân và tay. Tôi mặc cho nó quần áo đẹp bằng vải lụa màu đỏ và vàng. Một trái sồi to được tôi dùng làm đầu. Tôi lại vẽ cho nó mắt, mũi, miệng và dán lên đỉnh đầu một túm lông của con mèo già Râu Đỏ. Cuối cùng nó được đeo một chiếc vương miện bằng dây sắt và mặc một chiếc áo khoác cụt tay bằng len.

Nhưng ba tôi chẳng để tôi yên với trò chơi búp bê này.

- Thật không xứng danh phù thủy chút nào khi cứ loay hoay với thứ đồ vớ vẩn như thế.

- Ba có thể ngồi hàng giờ liền để làm đủ trò với con búp bê này, - tôi trả lời.

- Ba con muốn dùng con búp bê hình nhân này và những câu thần chú để điều khiển ông vua thật theo ý mình, - mẹ tôi giải thích. - Đó không phải là con búp bê bình thường mà là một hình nhân có nhiều quyền năng pháp thuật.

Để kiểm tra xem ông vua có thực sự nằm dưới quyền kiểm soát của mình không, ba tôi nghĩ ra những cách mà

khó có ai tưởng tượng ra nổi. Ông vua bị bắt đi dạo quanh lâu đài bằng cách bước trên những bàn tay. Ông ta bị dựng dậy lúc nửa đêm ngồi thối kèn đồng và như thế đánh thức tất cả mọi người. Ông lại bị ép kêu “hây da hây da” suốt cả ngày. Khi chắc chắn rằng ông vua đã hoàn toàn bị mình điều khiển, ba tôi bắt ông ta trèo lên ngựa và đến nhà tôi.

Thật ra các kị sĩ trong cung đã nhận thấy hành động của vua rất bất thường. Họ quyết định theo dõi vua xem thử chuyện gì đã xảy ra. Khi nhà vua bước vào nhà của kẻ đã thôi miên mình, họ liền xông vào giải cứu.

Các kị sĩ phá tung cửa và tấn công ba tôi. May mắn thay, với tuổi trẻ vĩnh cửu có được, ba tôi khoẻ và nhanh nhẹn lạ lùng. Ông nhanh chóng thoát ra được bằng cửa sau. Nhưng trời bên ngoài tối mịt, và trong bóng đêm ông không thấy bề nước ma thuật nằm giữa vườn. Ông vấp phải nó và ngã ùm vào bên trong.

Có một điều ông chưa biết, nhưng đã mau chóng hiểu ra, là khi tắm lần thứ hai trong bể nước ma thuật này, sắc đẹp sẽ vỡ cánh bay đi. Thoáng một cái, vẻ đẹp và sự trẻ trung biến mất, ông lại trở thành góm ghieác và già nua.

Các kị sĩ hoàng cung không nhận ra ông nên tiếp tục lục soát xung quanh tìm kiếm một chàng phù thủy trẻ và đẹp trai. Họ thấy việc một quý cụ tắm tấp giữa khuya rõ là hơi kì cục, nhưng hoàn toàn chả có mối liên hệ nào giữa ông già này và một tay phù thủy trẻ.

Thế là ba tôi thoát khỏi tay các kị sĩ. Nhưng xui rủi là đêm đó trời rất lạnh và ông đã bị cảm trầm trọng. Mẹ tôi đã cố sức chữa trị cho ông bằng dầu gió và các món canh phép thuật. Nhưng chả có tác dụng gì, rồi ông đã ra đi ít lâu sau một cơn viêm phổi nặng.

Ba tôi đã mất trước khi có thể kiểm tra kiến thức của tôi về các câu thần chú. Có lẽ ông sẽ cực kì thất vọng khi nhận ra rằng tôi hoàn toàn dốt đặc trong môn này.

Cái chết thật ra là tốt cho ba tôi, bởi nếu không ông sẽ phải thất vọng nào nê. Phần tôi thì sẽ được thoát khỏi những hình phạt nghiêm khắc. Ba tôi sẽ không bao giờ chấp nhận được việc tôi không phải là một phù thủy khéo léo nhất trong mọi nghệ thuật phù thủy.

Chương 6

Thỏ, cáo và ếch

Ít lâu sau đó, mẹ tôi quyết định tự mình kiểm tra, thử thách trình độ của tôi. Tôi sợ bà phát hiện ra khả năng yếu kém của mình đến độ phải tìm cách để lừa dối.

Khi được mẹ yêu cầu thực hiện ba bài phép thuật, tôi đã tìm được cách che giấu sự kém cỏi của mình. Trong lòng bàn tay trái, tôi viết câu thần chú biến thỏ thành cáo. Trong đáy chiếc mũ chóp dài, tôi nhét câu thần chú làm chậm bọn thú. Dưới gót giày, tôi ghi lại câu thần chú thu nhỏ đồ vật.

Sau đó tôi đến chỗ mẹ:

- Con đã sẵn sàng, - tôi nói. - Mẹ đi vô rừng với con, con phải tìm một con thỏ.

Tôi mau chóng tìm thấy một gia đình thỏ đủ cả mẹ lẫn con dưới gốc một cây thông bá hương. Liếc mắt nhìn vào câu thần chú trong chiếc mũ chóp, tôi ra sức đọc:

Nhèn nhện buổi sáng

Hãy gieo đau đớn

Trên lưng bầy thỏ

Um ba la bùm

Tôi những muốn biến một con thỏ thành con cáo rồi làm tiếp trên những con khác. Nhưng thật không may, tôi đã dùng nhầm câu thần chú làm chậm thú vật, đã vậy lại còn đọc ngược. Thế là bầy thỏ trở nên nhanh nhẹn khác thường và nhảy tứ lung tung.

- Chắc là con lộn một chút xíu, - tôi lúng búng giải thích. – Con sẽ làm lại.

Mẹ tôi không nói gì, nhưng bắt đầu quan sát tôi rất chăm chú. Cuộc chạy đua của bầy thỏ kéo theo sự xuất hiện của một con cáo. Mừng rỡ, tôi đọc ngay phần ngược của câu thần chú trong lòng bàn tay với hi vọng biến con cáo này thành thỏ.

Um ba la

Ừm bà là

Cáo nhảy vô

Thỏ nhảy ra

Bô lô ba la

Khổ nỗi hai tay lấm lem nên tôi đã đọc lộn vài chữ. Kết quả chẳng như tôi mong đợi: con cáo không biến thành thỏ, mà thành sói.

Con sói ngạc nhiên nhìn xung quanh, cố tìm hiểu thử xem chuyện gì đã xảy ra với nó. Nó nhìn thấy tôi, lúc ấy đang dẫm chân đầy thất vọng. Dưới lớp cáo, nó đã rất đói và muốn ăn thịt một con thỏ. Bây giờ dưới lớp sói, nó vẫn rất đói và muốn ăn thịt một cô bé phù thủy. Khi nó nhảy chồm đến, tôi mau chóng nhận ra tình hình nguy cấp.

Nhanh như cắt, tôi cởi giày ra và đọc ngay câu thần chú thu nhỏ đồ vật. Thật hoạ vô đơn chí, trong lúc lợi bộ xuyên qua khu rừng ẩm ướt, tôi đã xoá mất quá nửa. Tôi vội co giò chạy vào rừng, con sói đói meo đuổi theo bèn gót. Không kịp suy nghĩ gì nữa, tôi lảo nhảo phần còn lại của câu thần chú dưới gót giày mà tôi còn nhớ.

Sói ba hoa

Chó cà na

Hoá ra xí muội

Tôi có cảm giác là rừng trở nên dày đặc hơn. Cây cối cao vút lên ngút tầm mắt. Những hòn đá biến thành những ngọn núi. Những cọng cỏ trở thành bụi dây leo. Tôi mãi miết chạy nhưng chẳng tiến lên được bao nhiêu.

Bỗng nhiên có một con quái vật đen trũi chạy qua trên đầu mà không nhận thấy tôi. Hết sức bàng hoàng, tôi tiếp tục chạy trong khung cảnh kì dị này, cho tới khi đâm đầu vào một đôi giày khổng lồ. Từ trên đó hiện ra một bà khổng lồ mà khó khăn lắm tôi mới nhìn thấy mặt.

- Con làm trò gì vậy? - Giọng bà khổng lồ vang lên.

Đó là mẹ tôi! Thật ra, bà không trở nên khổng lồ. Không phải thế, mà chính tôi đã trở thành tí hon. Không phải khu rừng đã to ra mà là tôi đã nhỏ lại. Con quái vật khổng lồ nhảy qua đầu tôi chính là con sói: nó không nhìn thấy tôi bé tí hon như thế này được. May mắn thay, trong vài phút mẹ tôi đã biến tôi trở lại kích thước bình thường. Ôi thôi! Vậy là bà đã biết rõ sự kém cỏi của tôi.

Nổi cơn tam bành, bà định khẽ tay tôi bằng cây đũa (phép). Chợt bà nhận ra câu thần chú tôi viết trên tay. Tôi đành phải thú nhận là còn giấu hai câu khác nữa.

Bà im lặng một lúc rồi nói:

- Đối với phù thủy, biết lừa dối như vậy là rất tốt. Nhưng con phải chứng tỏ rằng mình còn khéo léo hơn. Hãy về phòng mà hồi lỗi đi. Lần sau cần phải gian dối giỏi hơn nữa.

Mẹ tôi biết rằng tôi cần được học hỏi thêm. Bà phải tìm cách bắt tôi học thuộc lòng các câu thần chú.

Tối hôm sau, bên ngoài rất yên tĩnh. Đến cả bọn cú và chó sói cũng im lặng. Bầy dơi lặng lẽ lướt sà trên mặt sông. Tưởng chừng như tất cả các loài vật đều sợ sệt trốn sâu trong hang.

Chúng đã không nhầm chút nào. Ngồi trên băng ghế gỗ trong một góc lều, tôi lằm nhằm học thuộc các câu thần chú. Đó là thời khắc tai họa. Tất cả đều có thể xảy ra. Những kiểu biến hình kì dị nhất dễ dàng xuất hiện khi người ta không kiểm soát được hiệu quả các câu thần chú của mình.

Con mèò Râu Đỏ chính là nạn nhân đầu tiên. Sau một phép chú nào đó, lông nó xù lên, râu nhào ra và thông xuống, còn cái đuôi dài thì biến thành một túm lông lưa thưa. Mẹ tôi cố nén thở dài rồi bắt tôi tiếp tục học.

Phải thừa nhận là bà rất kiên nhẫn với tôi. Mẹ tôi không bao giờ nản lòng. Mặc kệ những thiệt hại do tôi gây ra, trong nhà hay ngoài rừng, bà vẫn luôn động viên, khuyến khích tôi bằng những lời nói, nụ cười rất dịu dàng. Thật ra, tôi thấy bà có vẻ thích những phép biến hình này.

Sau nhiều tháng thực hành, cuối cùng tôi cũng thành công trong việc làm biến mất toàn bộ cá dưới sông và thay thế bằng đủ loại cá sấu. Bộ lông con Râu Đỏ đổi được bảy tám màu khác nhau. Tôi có thể biến ngôi nhà nhỏ thành toà lâu đài, thành khu chung cư, thành cái tổ chim hay thành một cái hang. Đến đó thì hậu quả tôi gây ra đã lên đến hàng trăm.

Điều đau lòng nhất là khi tôi biến con rồng Cóc Xanh thành một con cóc thực sự, hay đúng hơn là một con ếch, nó đã nhảy ra khỏi nhà. Sau vài cú nhảy, nó đã ra đến bờ sông. Cuối cùng nó nhảy ùm xuống sông đuổi theo một bầy ếch đang bơi phía trước.

Không kịp nghĩ ngợi, tôi cũng lội xuống nước để đuổi theo nó. Nhưng tôi không biết bơi. Thế là tôi vội vàng lội ngược lại vào bờ. Một lá người, tôi ngòì bệt xuống đáy bùn, một chiếc lá súng che trên đầu. Bọn ếch vì quá sợ tôi đã trốn hết cả.

Đinh ninh rằng đã vĩnh viễn mất con rồng, tôi òa ra khóc nức nở. Bỗng đâu đó có tiếng ếch kêu vang. Đó là điều duy nhất an ủi tôi. Tôi vểnh tai nghe ngóng xem thử tiếng ếch đến từ đâu. Nó rất gần, đến độ tôi có cảm giác là nó phát ra từ chính người mình. Thì ra có một con ếch bị nhốt trong chiếc túi trên váy của tôi.

Không để cho nó có cơ hội trốn thoát, tôi chạy thẳng một mạch về nhà. Tôi đọc ngược lại câu thần chú đã dùng trước đó. Ngay lập tức, chiếc túi rách toạc ra. Nếu như nó đủ lớn để nhốt một con ếch thì lại trở nên quá nhỏ đối với một con rồng đã thế vào chỗ đó. Vui mừng khôn tả, tôi ôm hôn con rồng thân yêu của mình. Tôi nhận ra nó không hoàn toàn giống như trước. Màu của nó nhạt hơn, tai ngắn hơn và chân thì to hơn. Tôi tự nhủ rằng có lẽ do sự biến hình thành ếch.

Mẹ tôi thì cứ nghĩ rằng tôi bắt nhầm con ếch. Mẹ bảo có lẽ Cóc Xanh đang dạo chơi ngoài bờ sông. Tôi cam đoan với mẹ rằng bà đã nhầm. Nhưng bà đã đi ngủ, tôi đành rảo một vòng ra bờ sông. Thật khó để biết được ai có lí, bọn ếch thật là giống nhau...

Chương 7

Ma thuật, ma thuật, ma thuật

Hôm ấy là một đêm trăng sáng. Bên ngoài, người ta có thể nghe thấy tiếng kêu của một ca sĩ bị biến thành cú mèo vang ra từ khu rừng tối. Trong nhà, mẹ tôi đang thử nghiệm một câu chú rất phức tạp: *cà lênh khênh ốc sên cà la kha hiện ra...*

Khi bà đọc xong câu thần chú, một sự kiện kì dị đã xảy ra. Mẹ tôi, bà phù thủy Khôn Ngoan đáng sợ, lại biến hình thành một con sên bé tẹo yếu ớt. Để giải quyết sự cố, tôi phải đọc lại câu thần chú đó nhưng theo thứ tự ngược lại.

Tôi ra sức đọc: *bò ra cà la kha ốc sên cà lênh khênh...* Nhưng chẳng có gì xảy ra. Tôi không nhớ hết câu thần chú. Lục tung trong cuốn sách ước của mẹ nhưng tôi chẳng tìm thấy nó. Bà vừa mới sáng tạo ra câu đó mà.

Trong lúc tôi vò đầu bứt tóc tìm cách cứu mẹ thì bà lại từ từ bò ra cửa, tiến dần về phía bãi cỏ trong rừng. Khi tôi tìm kiếm trên bàn, con sên đã bò ra tới cửa. Lúc tôi bò toài trên gác thì nó đã vượt hết khu vườn. Khi tôi chạy ra ngoài lùng sục xung quanh thì nó đã tới bên bìa rừng. Tôi hôn vía lên mây khi nhận thấy con cú mèo ca sĩ đã phát hiện ra mẹ tôi đang bò qua một bụi cỏ. Nó nhanh hơn tôi một bước. Đó là giờ điếm tâm, mà nó thì đói meo. Một cú vỗ cánh đã đưa nó tới bên con ốc sên và vồ lấy nuốt chửng. Rất hài lòng với món khai vị này, nó bay lên đậu

chém chệ trên cây thông đỏ cao vút. Thật là sung sướng trên nỗi đau của người khác!

Bấy giờ tôi chỉ còn nghe tim mình thối lại một nỗi đau tốt cùng, và một cơn giận khủng khiếp bùng lên. Trên chóp cây thông đỏ, con cú vẫn kêu to một cách ngu ngốc. Tôi vội quay về xem lại sách ước và tìm ra câu thần chú biến ca sĩ thành chim cú. Tôi chạy lại vào rừng tìm con cú và đọc ngược câu thần chú.

Xui xẻo là tôi không có một trí nhớ tốt cho lắm, cho nên đã đọc nhầm vài chữ. Con cú không biến ngược lại thành ca sĩ, mà là thành một con voi. Dù sao chuyện đó cũng chẳng quan trọng lắm vì kết quả đều như nhau. Con voi té lăn kên từ cây thông xuống đất gãy cổ.

Trong một đêm tai hoạ, trên đời đã không còn một bà phù thủy đáng sợ, một con ốc sên ngu ngốc, một con cú phạm ăn, một ca sĩ bị phù phép và một con voi quá nặng cân.

Sau tai nạn đó, tôi rút ra một kết luận hết sức bi đát: nếu tôi không tìm được cách giải quyết các nhược điểm của mình, tôi sẽ gây ra tai hoạ. Một phù thủy mà không kiểm soát được phép thuật của mình thì thật là đáng chán! Tôi thấy quãng đời phía trước sao mà đen tối!

Nhưng màu đen lại là màu ưa thích của các phù thủy. Tôi thấy an ủi được phần nào và can đảm đi tìm một giải pháp. Tôi lao vào miệt mài rèn luyện các câu thần chú. Tôi đếm được có đến 12.648 bùa phép in trong các sách ước, chia thành ba nhóm: ma thuật cao cấp, ma thuật sơ cấp và ma thuật xoàng xĩnh.

Ma thuật cao cấp là các phép biến hình. Người ta dùng loại phép này để biến đá sỏi thành vàng, trái cây thành đồ trang sức và ếch nhái thành rồng Cóc Xanh.

Ma thuật sơ cấp là các phương pháp điều chế thuốc độc. Người ta có thể chế ra các thứ cao dán hay các liều thuốc nước cực độc, dùng để hãm hại các cô gái trong

làng với những trái táo chín mọng. Ngoài ra ma thuật sơ cấp còn có thể giúp tạo ra bùa ngãi tình yêu, nhưng phải rất cẩn thận vì chỉ sơ suất một chút thôi cũng sẽ có hại cho cả cặp tình nhân.

Tôi không hiểu vì sao người ta lại chia ra các phép này làm cao cấp và sơ cấp, bởi vì tôi thấy chúng đều quan trọng cả. Còn riêng với ma thuật xoàng xĩnh, cái tên đúng quá xá vì chúng thật sự chả có ích gì.

Ma thuật xoàng xĩnh là thứ phép lôi một con thỏ ra từ một chiếc mũ, kéo từ ống tay áo ra một chiếc khăn tay thật dài... Bạn biết rõ thứ đó. Với thứ ma thuật này, tất cả các phù thủy chính danh đều sẽ chun mũi lắc đầu.

Thật không may, đó lại là thứ phép mà tôi tỏ ra xuất sắc nhất. Dường như đó là năng khiếu di truyền của gia đình tôi. Tôi học nó mà không cần phải nhọc công tí nào. Tôi búng ngón tay là xuất hiện ngay một bó hoa. Nhưng với một phù thủy thật sự, như thế quả đáng thất vọng!

Với ma thuật sơ cấp, tôi xoay sở cũng tạm được. Khi điều chế thuốc độc, người ta có thể xem thêm trong sách ước. Không cần thiết phải học thuộc lòng những câu thần chú loại này. Chỉ cần biết khuấy nổi là đủ. Dì Khô Đét đã dạy tôi những bài học tuyệt vời trong môn này.

Tôi chỉ còn yếu kém mỗi môn ma thuật cao cấp. Bởi vì không tài nào nhớ nổi một câu chú trong đầu, tôi phải tìm cách ăn gian. Nhưng lần này, tôi phải làm sao ăn gian một cách thông minh hơn. Tôi không muốn lặp lại dù chỉ một sai lầm nhỏ nhất.

Tôi định bọc theo một cuốn sổ tay nhỏ ghi chép lại những câu thần chú cần thiết nhất cho sự nghiệp phù thủy của tôi và sắp xếp theo thứ tự chữ cái. Điểm khó nhất là ở chỗ lựa ra những câu cần thiết nhất.

Trong cuốn sổ tay, tôi chỉ có đủ chỗ cho khoảng một trăm phép chú. Tôi phải lựa ra chừng đó câu từ hơn mười hai ngàn câu. Tôi phải làm sao đây?

Khi nghĩ đến mẹ, tôi chợt nảy ra một sáng kiến. Tôi bắt chước cách mẹ tôi đã dùng để đặt tên cho tôi. Tôi viết trên các mẫu giấy nhỏ những câu thần chú chứa ít hơn mười từ, để làm cho mau. Bỏ hết vào trong chiếc mũ chóp, tôi rút ra một trăm mẫu giấy.

Sau khi chép xong những câu thần chú cần thiết vào sổ tay, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đương đầu với mọi người, bắt đầu sự nghiệp phù thủy của mình.

Chương 8

Con mưa dâu tằm

Khuya hôm ấy, khi mặt trăng lên cao vàng vạc giữa trời, tôi trèo lên cây chổi bay cũ kĩ của mẹ tôi, nhằm thẳng hướng ngôi làng gần nhất mà bay tới.

Đó là một ngôi làng nhỏ nằm bên cạnh một dòng suối. Làng này có trên dưới bốn mươi mái nhà. Tất cả đã tắt đèn. Có lẽ mọi người đã ngủ.

Dù rất cẩn thận nhưng tôi hạ cánh không thành công lắm. Tôi vốn không quen lái cái thứ máy bay kiểu này. Tôi chồm người quá về phía trước và cây chổi cắm thẳng xuống đất. Thế là tôi bị bắn lên cao rồi rơi tòm xuống dòng suối.

Nằm bất động hồi lâu tôi mới tỉnh dậy được. Tôi cứ lơ mơ, sợ là mình sẽ làm phiền ai đó còn đang ngủ. Nhưng chẳng có ai cả, xung quanh cực kì vắng vẻ và yên ắng. Tôi lội ra khỏi dòng suối, kéo váy lên và tiến về phía các ngôi nhà.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa định được mình sẽ bắt đầu bằng việc xấu nào. Tôi đang phân vân giữa việc lật ngược các ngôi nhà, biến các loài vật nuôi thành châu chấu, hay là làm một con mưa dâu tằm đen xuống ngôi làng này.

Cuối cùng tôi quyết định làm mưa. Tôi nghĩ đến cảnh cả ngôi làng bị vấy bẩn, thật là khoái chí. Hơn nữa, đây là một trong số hiếm hoi các câu thần chú mà tôi học thuộc

lòng được. Thế là, đứng thẳng người, tôi hét vang lên câu thần chú ấy.

- *Con ếch ương con ếch ộp mưa dâu tằm rơi lộp độp.*

Ngay lập tức cả ngôi làng chìm ngập trong một cơn mưa trái cây, thứ trái nhỏ, đen, ngọt và chín mọng. Chúng rơi lộp độp trên mái nhà, nát bầy dưới đất và dính bết lên đầu tôi.

Tôi đã hô biến cơn mưa thành công, nhưng lại quên mất một điều: khi đứng một mình giữa làng, tôi trở thành nạn nhân chính dưới cơn mưa.

Lúc đầu, tôi rất thích chí vì chỉ cần há miệng ra là thưởng thức ngay được một món khoái khẩu. Nhưng đến khi mà thứ mưa này rơi cả vào mắt, lọt cả vào mũi, chui cả vào tai, thì tôi trở nên cực kỳ khổ sở. Mắt nhắm nghiền, tôi lò dò đi tìm chỗ trú ẩn.

Bạn đã bao giờ bước đi trên con đường phủ một lớp trái dâu tằm dày đến ba centimet chưa? Trơn như bôi mỡ! Rồi chuyện gì phải đến đã đến. Tôi trượt chân và ngã chổng kỉnh. Dân làng bị cơn mưa đánh thức đang chạy ra xem thử có chuyện gì. Thế là họ trông thấy tôi, chân chổng lên trời, mình nằm dưới đất trong một vũng dâu tằm.

Không để cho họ có đủ thời gian suy nghĩ, tôi hô lên:

- *Dừng bước chân, dừng bước chạy, dâu sọ dừa, bánh mì bơ...*

Hình như câu đó có tác dụng làm cho người ta lơ đãng và tôi sẽ có đủ thời giờ để trốn thoát. Nhưng tôi hơi bị nhầm. Chính là những trái dâu tằm đã trở nên lơ đãng.

Dân làng càng lúc càng ngạc nhiên trước cơn mưa lạ kì này, và bắt đầu nghi hoặc. Vài người thì thào:

- Hình như có ai đó làm phép!

Một bà cụ trông thấy tôi nằm chổng tay chân lên trời ngay trước cửa nhà bà vợ hét lên:

- Chạy mau! Phù thủy!

- *Lanh canh, lanh canh, nhái xanh, hô biến*, - tôi giận dữ hô với theo bà ta.

Nhưng chẳng có gì xảy ra. Tôi quên mất phần cuối câu thần chú. Bà cụ không biến thành nhái xanh như tôi muốn mà vẫn tiếp tục kêu la. Lúc này thì mọi người ai cũng đều nhận ra sự hiện diện của tôi. Bỗng có ai đó hô lên lệnh bắt phù thủy.

Nếu bạn chứng kiến được cảnh họ truy bắt tôi, bạn chắc chắn không nín được cười. Họ trượt chân trên những đồng dâu tằm, té lăn cù và đè chồng lên nhau. Người họ vấy bẩn như tấm bùn. Họ lôi tay, kéo chân, vạch tóc nhau xem có phải đã bắt được tôi chưa. Họ lăm lăm đến nỗi chẳng còn nhận ra nhau được nữa.

Lợi dụng cơ hội đó, tôi linh ngay ra ngoài suối. Tôi vớ lấy cây chổi định biến đi khỏi cái cảnh quá sức ấn tượng này. Bỗng một cậu bé trông thấy tôi liền la lên:

- Mụ phù thủy kia kia!

Thế là mọi người lại lao về chỗ tôi. Tôi vội vàng ra sức nhổ cây chổi cắm dưới đất lên. Chẳng biết tôi loay hoay thế nào mà cây chổi lại gãy làm đôi. Thật công toi! Tôi phải chạy trốn càng nhanh càng tốt. Cả thời gian để lật sỏ tay ra coi cũng chẳng còn, tôi chả nhớ nổi câu thần chú nào cho hữu hiệu.

Quá hoảng sợ, tôi chạy biến vào rừng. Dân làng đang giận dữ đuổi theo tôi sát nút. Nhưng tôi vốn thông thạo khu rừng này hơn họ. Tôi chạy về phía một góc cây rỗng không chút ngần ngại. Tôi biết ở đó có một cái lỗ đủ để chui vào trốn.

Đợi cho dân làng qua khỏi, tôi vừa thò tay vào lục lọi trong túi vừa tự nhủ rằng họ sẽ nhận được một bài học đích đáng cho cái tội đã làm tôi sợ hết hồn. Cuốn sỏ tay sẽ mang lại cho họ một số phận hẩm hiu.

Nhưng rõ ràng là tôi không được may mắn cho lắm. Khi thò tay vào túi, tôi có cảm giác là nó đã biến thành

một hũ mút dâu. Lôi cuốn sổ tay ra, nó giống như cuộn giấy rách. Lật ra tới đâu nó rách tới đó. Tôi cố ghép các mảnh rách lại, giống như chơi trò ghép hình, nhưng vết mút loang khắp chỗ. Cuốn sổ tay không còn đọc được nữa.

Tôi đành phải chấp nhận sự thật: lưu giữ các câu thần chú trong sổ tay không phải là một ý tưởng hay. Đó không chỉ là một đồ vật mỏng manh có thể rách toang bất cứ lúc nào, mà trong những tình huống khẩn cấp tôi cũng chẳng thể nào xài tới nó được.

Khi dân làng đã đi hết, khu rừng yên tĩnh trở lại, tôi chui ra khỏi chỗ nấp. Rồi tôi mệt mỏi lê bước về nhà, còn có khối việc đang chờ tôi ở đó.

Chương 9

Cóc Xanh, con... rỗng của tôi?

Tôi vẫn nhớ mãi cái ngày lịch sử đó. Thật ra cũng chỉ là một ngày bình thường. Vào mùa thu. Cây cối trong rừng đã rụng hết lá. Khí trời ẩm ướt và lạnh thấu xương. Các loài vật lo làm hang trú ẩn và tích trữ thức ăn cho mùa đông.

Tôi ngồi trên một tảng đá to bên đầm nước, ném đá vỡ vụn xuống mặt nước. Sau cơn mưa dầm dề, tôi cảm thấy rất chán nản. Ngày hôm đó sao mà tôi phí phạm quá đổi! Tôi đã làm gãy cây chổi bay, xé vụn cuốn sổ tay và khiến cho dân làng biết về sự tồn tại của một cụ phù thủy trong rừng.

Lần đó trở về, tôi vất óc tìm một giải pháp tốt hơn. Tôi phải bắt đầu học thuộc lòng những câu thần chú. Tiếp theo tôi sẽ tìm cách trả đũa dân làng. Họ không chỉ rượt đuổi sát nút làm tôi sợ điếng hồn mà còn đặt bẫy quanh bìa rừng để bắt tôi nữa.

Nhưng tôi cực kỳ thất vọng vì không tài nào nhớ nổi các câu thần chú. Chắc chắn đây là vấn đề di truyền: có lẽ tôi đã thừa hưởng trí nhớ kém cỏi của bà ngoại tôi, bà phù thủy Hoàn Đông.

Bà đã dành cả đời để biến những trái bí ngô thành cỗ xe tứ mã, những con chó thành người hầu, những con chuột thành ngựa và những bộ đồ bẩn thành váy dạ hội. Những thứ này để làm gì vậy? Để giúp các cô gái nghèo khổ có thể đi dự vũ hội do nhà vua tổ chức. Thật khó tin,

phải không? Bà đã dùng phép thuật của mình để làm việc tốt.

Như thế quả là đáng hổ thẹn! May mắn thay, bà đã phạm tất cả công sức khi để cho phép màu hết hiệu nghiệm sau tiếng chuông thứ mười hai lúc giữa khuya. Và thật thú vị khi bà quên dặn cô gái trẻ trở về trước nửa đêm.

Các quý bà xinh đẹp được một phen kinh sợ khi bầy ngựa hoá lại thành chuột và chạy tán loạn khắp phòng, đuổi theo sau là bầy chó hiện nguyên hình từ những người hầu. Còn cô gái tội nghiệp trong bộ đồ lọ lem thì lấm lũi ôm trái bí ngô trở về nhà.

Bà ngoại tôi đã phải lãnh đủ hậu quả của cái chứng quên tai hại này. Bà không nhớ phải biến bí ngô thành gì và do đó làm ra món bánh ngọt. Bạn đã bao giờ thấy một cái bánh ngọt có bốn con ngựa kéo cùng với một cô gái mặc váy dạ hội ngồi chính giữa chưa nhỉ? Đối với một phù thủy, chuyện đó chẳng nghiêm túc chút nào. Nhất là khi bà quên luôn cả việc biến hình bầy chó, khiến chúng cứ lẻo đẻo chạy theo sau cái bánh.

Một bữa nọ, sau khi biến hình xong xuôi mà không quên một thứ gì cả, bà ngoại tôi quyết định đi cùng với cô gái đến vũ hội. Khi sắp đến nửa đêm, bà thấm mệt nên ngồi vào cỗ xe tứ mã để nghỉ ngơi. Nhưng bà quên mất chuyện gì sẽ xảy ra sau tiếng chuông thứ mười hai. Thế là bà bị nhốt kín bên trong trái bí ngô và đã chết ngạt trong đó. Một kết cục ngán ngẩm đối với một bà phù thủy chưa bao giờ ưa món bí hầm!

Chính vì chứng quên tệ hại này mà bà ngoại tôi chưa bao giờ hoàn tất được một việc gì thật sự lớn lao, ghé góm. Bà đành bằng lòng với vài việc làm tốt chẳng quan trọng gì mấy.

Còn tôi thì dĩ nhiên không hề có ý định bắt chước bà. Tôi chỉ ước ao làm việc xấu. Thậm chí tôi còn muốn làm

việc xấu một cách hoàn hảo. Thế nhưng để thực hiện cái ước vọng lớn lao đó thì tôi lại hoàn toàn vụng về.

Thật ra, điều duy nhất tôi mong muốn là đừng giống như bà ngoại Hoàn Đồng của tôi. Suy cho cùng, khi đã mang cái tên Quái Trư, người ta chẳng cần có trách nhiệm giúp ích cho ai cả. Tôi cần phải chứng tỏ rằng mình rất xứng đáng với cái tên đó.

Trong khi tôi nói chuyện với con rồng, một bầy ếch họp nhau lại kêu vang cả đầm nước. Con lớn nhất cất tiếng, ngay lập tức cả bầy hoà lên đáp trả. Lúc đầu thì cũng chẳng có gì phiền hà, nhưng sau vài phút thì tôi hết chịu nổi cái mớ âm thanh hỗn tạp này.

Tôi đề nghị một cách lịch sự:

- Mấy bò có thể ngưng lại nhai như vẹt vậy được không? Nó làm tui đau đầu quá!

Dĩ nhiên là chúng cũng trả lời tôi bằng những tiếng à uôm nhưc óc.

- Thiệt là tức quá đi! - Tôi hét lên. - Nếu mấy bò không biết điều tui sẽ biến thành vẹt hết bầy giờ.

Chúng vẫn tiếp tục kêu. Tôi nhảy bật dậy và chạy như bay về nhà lục tìm câu thần chú biến ếch thành vẹt. Khi tôi quay trở lại đầm nước thì bọn ếch đã biến đâu mất cả.

Nhất quyết chờ chúng xuất hiện lại để giải quyết một phen, tôi chằm chệ ngả lưng trên một tấm đệm lá khô. Tôi giải thích với Cóc Xanh:

- Vẹt là một loài chim đẹp, có bộ lông sặc sỡ, suốt ngày có thể kêu và lặp đi lặp lại những gì nó nghe được nhờ có trí nhớ rất dai.

Đến đó thì xảy ra một sự kiện hết sức trọng đại. Một tia sáng vụt qua trong đầu tôi. Đó chính là cái mà tôi đang cần! Để thành công trong nghề phù thủy, tôi cần có trí nhớ tốt. Bất cứ bộ óc nào có thể ghi nhớ được cũng xong cả. Vậy tại sao không dùng bộ óc con vẹt?

Tôi cần phải đi tìm một con vẹt. Năm lấy đuôi Cóc Xanh, tôi lôi nó đi vào rừng bắt đầu cuộc săn lùng mẩu vật. Nhưng rừng rộng quá, lại có cơ man nào là chim chóc, thú vật. Xui xẻo hơn nữa là chả có lấy con vẹt nào giữa đám chim muông ở đây, bởi vì loài chim này chỉ sống ở vùng nhiệt đới.

Cái khó ló cái khôn. Nếu không thể tìm thấy một con vẹt, tôi có thể tạo ra nó. Tôi chỉ cần biến một thứ gì đó thành con vẹt. Tôi nghĩ ngay đến bọn ếch. Chúng sống rất đông đúc bên bờ đầm. Nhưng suy đi tính lại, tôi thấy đó là một quyết định sai lầm.

Thật vậy, ban này tôi muốn biến chúng thành vẹt chẳng qua là để trừng trị chúng. Còn bây giờ mà làm như thế thì có vẻ như là ban thưởng cho chúng vậy. Hơn nữa, tôi cần có một trợ thủ đặc lực. Bởi thế cần có một niềm tin tuyệt đối vào bộ nhớ phụ của tôi.

Cuối cùng thì chỉ còn một con vật đủ tiêu chuẩn: Cóc Xanh, con rồng luôn trung thành với tôi. Có ai ngoài nó chúng tỏ xứng đáng với niềm tin của tôi? Cóc Xanh đã luôn ở bên cạnh để an ủi mỗi khi tôi buồn. Nó luôn luôn sẵn sàng động viên mỗi khi tôi sợ hãi. Do đó, tôi cho là Cóc Xanh sẽ tình nguyện làm công việc này.

Không để cho nó kịp có thời gian suy nghĩ, tôi niệm ngay câu thần chú. Ngay lập tức thân hình nó biến dạng. Cái đuôi co lại. Mồm nó biến thành mỏ chim. Cặp tai biến mất. Đôi chân trước biến thành đôi cánh. Đôi chân sau biến thành cặp chân chim. Và một bộ lông vũ sặc sỡ mọc ra bao phủ khắp mình.

Dấu vết loài rồng của nó chỉ còn lại ở đôi mắt nhìn ngơ ngác và chiếc lưỡi dài thòng. Nhìn kĩ thì thấy trong lột vẹt nó có vẻ đẹp hơn là trong lột rồng. Vô cùng hạnh phúc với thành công không ngờ này, tôi ôm chầm nó trong tay. Bây giờ tôi mới cảm nhận được là nó tràn đầy

sức sống. Với cái mỏ cứng, nó mổ lên đầu và giật tóc tôi liên hồi.

Đau điếng người, tôi sực tỉnh và hiểu ra rằng cuộc huấn luyện nó chỉ mới bắt đầu. Tôi cần phải thuần hoá Cóc Xanh. Trước tiên tôi dạy cho nó đậu lên vai tôi. Để trị cái chứng khoái giật tóc của nó, tôi bôi lên đầu một hỗn hợp đặc biệt, làm từ dầu gan cá, giấm ăn, tiêu xanh và ớt đỏ. Nó ghét cái mùi này tới nỗi rất chần chừ mỗi khi phải đậu lên vai tôi. Nói cho đúng, mùi thơm này làm cho mọi loài thú rừng đều phải chạy trốn... Bản thân tôi cũng thấy thứ nước hoa này hơi nồng, nhưng không khó chịu lắm!

Con vẹt phải mất đến ba tháng mới học xong hết các câu thần chú. Nó rất hứng thú với môn này. Nó đọc đi đọc lại không mệt mỗi một câu thần chú nào đó hàng giờ hàng giờ liền... Quả là một đứa học trò rất có năng khiếu! Cuộc đời sẽ đỡ rắc rối hơn nhiều. Tôi chỉ việc yêu cầu một câu thần chú và Cóc Xanh sẽ đọc ra ngay.

Và lại, nó không đòi hỏi gì nhiều lắm. Nó dễ dàng bằng lòng với một nắm hạt hướng dương, vài cái bánh quy khô, hay vài thứ trái chín. Nhưng tiếc thay, trên đời chẳng có gì là hoàn hảo. Cóc Xanh có hai nhược điểm.

Nó vẫn giữ nguyên cái lưỡi ròng sau phép biến hình. Và cái lưỡi quá to luôn lòng thòng ra bên ngoài mỏ con két. Thế là nó nói đớt; cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng tôi cần phải chú ý hơn tới lời nói của nó. Mặc cho nó nói đớt, tôi luôn luôn, hay đúng hơn là gần như luôn luôn hiểu được nó nói gì.

Riêng nhược điểm thứ hai của nó thì lại làm cho tôi hơi bực mình. Mỗi khi nó có một cảm xúc mạnh mẽ, lưỡi nó phun ra lửa phì phì...

Tôi phát hiện ra nhược điểm này khi một ngày nó tôi làm đổ cái nồi xuống đất. Quá tức giận, tôi quăng ngay cái vá lên tường, chỉ cách đầu Cóc Xanh có vài centimet.

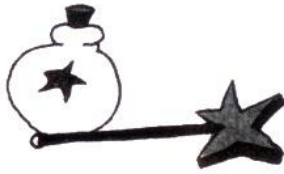
Con vật tội nghiệp sợ rúm người, há hốc mồm và thế là một ngọn lửa phun ra, đốt cháy toàn bộ quần áo của tôi trên giàn treo.

Trong tình huống khẩn cấp như thế, cơn giận dữ của tôi biến mất như tuyết tan dưới ánh nắng mặt trời. Cóc Xanh vội vàng bỏ trốn qua cửa sổ, để lại tôi một mình dập lửa và khắc phục hậu quả. Khi nó quay trở về, tôi đã thoi ngạt nhiên và nó cũng đã hết sợ sệt. Tôi cố trấn an nó rằng không có gì nghiêm trọng, rằng nó sẽ mau chóng quen với điều bất tiện nhỏ nhặt đó.

Cái mà tôi gọi là bất tiện thật ra lại là một ưu thế cho con rồng của tôi. Cách nhìn đời của nó không giống như tôi. Nếu không muốn biến thành bó đuốc sống, tôi phải tỏ ra rất tử tế và rất kiên nhẫn đối với nó. Còn phần nó, Cóc Xanh tự thấy mình có một thứ vũ khí lợi hại. Bây giờ thì nó có thể dễ dàng trấn áp tôi, và có lẽ nó muốn tận dụng tôi đa khả năng này. Như để khuyến cáo tôi, nó thử đốt cháy thêm vài thứ nữa.

Nó há mồm, vừa ho vừa khạc ra một luồng khói. Ngạt nhiên, nó làm lại lần nữa. Chẳng có gì xảy ra. Nó không biết rằng nó chỉ phun lửa được khi bị chọc giận hoặc hoảng sợ. Quyền năng của nó cũng có giới hạn. Điều đó đã an ủi tôi phần nào. Dù sao thì tôi vẫn còn quyền điều khiển ở một mức độ nào đó đối với nó.

Chương 10

Cuộc trả đũa

Mất cây chổi bay của mẹ để lại, tôi buộc lòng phải tìm một phương tiện di chuyển khác. Lúc đầu tôi nghĩ đến tấm thảm bay. Với nó tôi có thể đi lại dễ dàng và thoải mái. Còn gì sướng bằng việc nằm dài trên một tấm thảm mềm mại, bay trong làn gió nhẹ ấm áp. Nhưng rồi tôi nhanh chóng bỏ rơi ý định này, vì chẳng lẽ cứ mỗi lần đáp xuống đất tôi lại phải cuộn tấm thảm lại kẹp kè kè dưới nách hay sao?

Nếu như một cái chổi dựng vào tường gần như chẳng làm ai để ý thì ngược lại, một tấm thảm chênh ềnh giữa đường sẽ gây ra biết bao sự tò mò. Chẳng những thế, làm như vậy cũng đồng nghĩa với việc kích thích thói trộm cắp của những kẻ ít biết ngượng ngùng. Thời buổi này, trên thế gian có đủ hạng người. Chẳng nên tin tưởng vào bất cứ ai cả.

Chổi bay thì quá mỏng manh, còn thảm bay lại quá lộ liễu. Tôi phải di chuyển bằng một cách nào đó khác hơn. Tôi có thể biến thành chim để bay, nhưng vì quá vụng về nên tôi không tin tưởng lắm vào khả năng lấy lại hình dạng ban đầu. Mà tôi thì chẳng muốn sống suốt quãng đời còn lại dưới lột chim.

Tôi cần tìm một đồ vật mà ai cũng thấy là bình thường khi để nó ở bên đường hay dưới hiên nhà. Một đồ vật không làm cho họ chú ý, cũng không làm cho họ thèm muốn. Một đồ vật vô tri vô giác chẳng ai thèm quan tâm.

Và rồi trong lúc dọn dẹp nhà cửa, tôi đã tìm ra đồ vật lí tưởng đó.

Khi khệ nệ khiêng những thứ đồ cũ rích đi vứt bỏ, tôi vấp phải một cái thùng rác. Một cái thùng rác không ai để ý. Chả ai thèm quan tâm đến nó. Người ta ít để ý đến nó tới nỗi thường xuyên vứt rác đầy ra đất. Vậy là xong, tôi sẽ du hành trên một cái thùng rác bay ma thuật.

Được hộ vệ bởi con Cóc Xanh óc vẹt phun lửa, chuyên chở bằng thùng rác bay ma thuật, cuối cùng thì tôi cũng đã sẵn sàng để đi thoả mãn khát vọng trả đũa của mình.

Suốt ngày hôm đó, mây ùn ùn kéo lại kín cả bầu trời. Không khí thật là nặng nề, oi bức và ẩm ướt. Các loài thú rừng linh cảm được cơn dông nên đã trốn hết trong hang. Một đêm đen tối đầy thù nghịch như thế là điềm báo cực tốt cho cuộc ra tay của tôi.

Tôi trèo vào thùng rác, Cóc Xanh đậu trên vai. Cái thùng rác từ từ bay lên cao, trên cả những hàng cây, rồi hướng thẳng về phía ngôi làng. Thật tình mà nói thì du hành kiểu này không được thoả mái gì lắm. Tôi lúc lắc đu đưa đủ mọi phía. Thứ phương tiện này cần phải được cải tiến thêm. Nếu gắn thêm một cái tay cầm ở bên trong, tôi sẽ có một điểm tựa trong suốt cuộc hành trình.

Dù sao thì bọn tôi cũng đã đến được giữa làng mà không gặp trở ngại gì lớn. Cái thùng rác đáp xuống đúng ngay một bãi rác kinh khủng.

Tôi chờ một lúc rồi mới trèo ra ngoài, sợ rằng có ai đó giật mình thức giấc vì những tiếng va chạm kinh khủng. Nhưng tất cả vẫn yên ắng. Có lẽ người ta tưởng đó là tiếng con mèo khua khoắng đồng thùng rác. Hết sức cẩn thận, tôi bắt đầu thực thi kế hoạch của mình. Tôi lôi trong túi ra một gói nhỏ chứa một thứ bột đặc biệt rồi đi rắc lên cửa mỗi căn nhà một ít bột này.

Tiếp theo, tôi dùng cây đũa phép vạch một vòng tròn thật lớn bao quanh ngôi làng. Xong đâu đó, tôi bơi khắp người một thứ nước phép đựng trong một cái hũ nhỏ. Và cuối cùng, tôi ra ngoài bia làng, nhảy vòng quanh và lẩm nhẩm niệm câu thần chú mà Cóc Xanh nhắc cho tôi.

Nồi lớn nồi bé

Nồi nhỏ nồi to

Tất cả thành nồi

Thế là tất cả các ngôi nhà đều biến thành những cái nồi.

Lửa xinh lửa đẹp

Hãy hát lên đi

Nhảy múa lên đi

Thế là vòng tròn bao quanh ngôi làng biến thành một vòng lửa.

Lửa ơi lửa hỡi

Hãy tránh ta ra

Chớ làm phỏng da

Thế là tôi có thể nhảy vào trong lửa mà không sợ bị thiêu cháy.

Để trừng phạt dân làng và cũng để đùa vui một chút, tôi quyết định làm một món thịt hầm phù thủy theo cách của tôi.

Tôi sẽ nấu chín dân làng ngay trong nhà của họ, giờ đây là những cái nồi. Hết sức phấn khích, tôi chạy khắp từ cái nồi này sang cái nồi nọ, thổi phù phù để coi lửa lên. Tôi không sợ lửa bén vì đã xúc nước phép khắp người.

Tôi thích thú khôn tả. Tôi la hét và nhảy múa tung bùng. Nhưng sau một lúc, tôi nhận ra có gì đó không ổn trong chuyện này. Thật vậy, tôi không nghe thấy tiếng ai gào thét vì đau đớn hay để cầu cứu. Kì cục quá!

Tới lúc đó tôi mới nhận ra dân làng đang tụ tập bên dòng suối. Thì ra là chẳng có ai trong nhà khi tôi đến nơi.

Kể từ sau chuyến viếng thăm đầu tiên của tôi, tất cả mọi người đều trốn ngoài suối vào ban đêm. Đã vậy, họ lại còn trang bị một chiếc bơm không lò để chống hoả hoạn. Chắc là người ta đoán biết trước được ý đồ của tôi. Chẳng lẽ tôi chưa đủ quái đản qua mặt được họ sao?

Không còn lựa chọn nào khác, tôi phải tìm cách thoát thân trong dòng nước mà họ bắn vào xối xả. Một nửa dân làng tìm cách dập lửa, còn nửa kia thì ra sức truy bắt tôi giữa những cái nồi không lò, lửa cháy rừng rực và khói đen mù mịt. Tiếng hò hét của họ làm cho con Cóc Xanh tội nghiệp hoảng sợ và bay loạn xạ. Nó vừa kêu la sợ hãi vừa phun lửa ra khắp nơi.

Tôi vội vàng hỏi nó câu thần chú biến tất cả những người này thành cá diếc. Nó vừa phì phì phun lửa vừa đốt đốt trả lời tôi.

Không kịp suy nghĩ, tôi lặp lại theo nó. Thế nhưng tôi đã dịch sai câu nói đốt của con ếch. Kết quả là chẳng có gì xảy ra cả. Dân làng vẫn tiếp tục rượt đuổi tôi. Tôi thử lại lần nữa, vẫn không ăn thua. Cứ như thế đến năm lần, mỗi lần lại càng khác xa câu đầu. Và vẫn hoàn toàn chẳng có gì xảy ra. May mắn cho tôi là sau khúc quanh một con đường, tôi tìm thấy cái thùng rác. Nó vẫn nằm nguyên chỗ cũ, giữa một đồng những thùng rác khác. Không để mất thời giờ, tôi nhảy ngay vào đó và ra lệnh cho nó bay lên. Nhưng tôi hết sức ngạc nhiên khi thấy mình chẳng hề nhúc nhích. Hơn thế nữa, tôi lại thấy mình lọt thỏm vào giữa một đồng rác rưởi đủ loại: vỏ khoai lang, vỏ chuối, cùi táo, mỡ và xương thừa, giẻ rách,...

Ngước nhìn lên trời, tôi thấy một cái thùng rác đang bay, theo sau là một con ếch. Chắc chắn là tôi đã nhảy nhầm vào một thùng rác khác. Biết sao bây giờ, thùng rác cái nào mà chả giống nhau!

Những kẻ truy đuổi đã tới nơi. Tôi đành cố nín thở náu mình vào trong đồng rác. Có thể họ sẽ đi qua mà

không trông thấy tôi chẳng? Thật là không may, chỗ đó lại là một ngõ cụt. Không ai có thể chạy xa hơn. Thế là họ lùng sục khắp nơi, trong mọi góc ngách. Và cuối cùng họ phát hiện ra tôi đang giấu mặt sau một miếng vỏ cam, một khúc bánh mì mốc thối và vỏ một hũ sữa chua móp méo.

Chương 11

Sập bẫy

Bạn sẽ làm gì trong hoàn cảnh đó? Tôi không còn quyền chọn lựa nào khác. Tôi cần phải giải thích.

- Cú cu! Tôi đây! À mà không, không phải tôi! Thật ra, đây chỉ là ảo ảnh mà quý vị trông thấy thôi. Quý vị đang bị mộng du tập thể đấy. Hãy nhắm mắt lại và chỉ một giây thôi là tôi biến mất ngay. Bà di Quái Trư của tôi đã cho quý vị một vố thật đau há! Thật là vui quá đi mất! Thôi bây giờ tất cả hãy về ngủ đi. Xin chào, những người bạn dễ thương.

Những người này chẳng có vẻ gì là đùa giỡn. Họ điên cuồng nhảy xổ vào tôi. Họ giật tóc tôi, kéo tay tôi, đá túi bụi vào chân tôi, và lôi tôi về giữa làng. Ai nấy đều la hét, xô đẩy và cố tìm cách đập cho tôi một trận. Khi họ tụ tập đông đủ, vị trưởng làng yêu cầu tất cả im lặng. Sau đó, ông ta thông báo rằng, theo luật lệ của đất nước này, cần phải tổ chức một phiên toà xét xử tôi. Ái chà! Tôi vẫn còn chút thời giờ để tìm cách thoát khỏi tình thế hiểm nghèo này.

Họ cột tôi vào một cái cọc rồi quay ra bàn luận. Họ kể về những chuyện đi gieo tai họa của tôi. Có người còn quả quyết rằng chính tôi là người đã tấn công họ lần đầu. Bởi vì người tôi quá bản nên không thể nhìn rõ mặt, thế là họ dội cho tôi một xô nước.

Như thế cũng chẳng ích gì, vì lần đầu tiên họ trông thấy tôi thì khắp người tôi nhom nhớp dàu dăm. Nhưng

chẳng cần phải gieo nghi hoặc gì thêm cho những người này.

- Có đúng thật là phù thủy không? - Một người hỏi.

- Hãy tra khảo mục ta đi! - Một người khác lên tiếng.

- Hãy biến ngay những cái nồi này trở lại thành nhà! -

Vị trưởng làng ra lệnh cho tôi.

- Với tôi chuyện này là không thể làm được, - tôi lịch sự trả lời. - Tôi đã quên mất câu thần chú.

Tôi không nói với họ rằng mình không muốn làm chuyện đó, ngay cả khi tôi biết câu thần chú. Ngôi làng trông thật ngộ nghĩnh với những chiếc nồi thay thế cho các ngôi nhà. Thế là họ nổi xung lên sau lời từ chối của tôi. Họ đồng thanh la lớn:

- Lên giàn hoả, mục phù thủy! Hoả thiêu mục phù thủy!

Họ chất quanh dưới chân tôi bất cứ mẩu gỗ nào họ nhặt được. Sau đó vị trưởng làng tiến lên phía trước, tay giơ cao một cây đuốc. Ông ta bảo tôi nếu muốn sống thì phải biến ngay những cái nồi khổng lồ kia thành nhà.

Tôi đã định trả lời rằng điều đó là không thể, nhưng khi ngược nhìn lên trời, tôi trông thấy Cóc Xanh. Lúc về tới nhà, nó mới phát hiện ra là cái thùng rác trống không. Vì vậy nó đã lặn ngược trở lại để tìm tôi.

Tôi hét lên kêu nó nhắc câu thần chú. Dân làng nghe tiếng niệm chú của nó thì tưởng chính nó là phù thủy. Trong khi tôi đọc thần chú, họ lượm đá ném tới tấp vào Cóc Xanh. Họ ném không trúng đích, nhưng vì quá sợ hãi nên nó phun lửa phì phì khắp nơi. Vậy là các ngôi nhà vừa trở lại nguyên hình bắt đầu bốc cháy. Đứng trên giàn hoả, tôi cười nghiêng cười ngửa. Còn dân làng thì hoảng hốt chạy trốn các tia lửa bủa vây. Họ đổ dồn về trốn phía con suối. Tôi vẫn cười không dứt trong tiếng gỗ cháy lụp bụp.

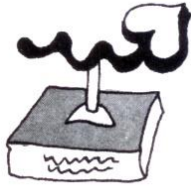
Tất cả xung quanh tôi đã trở thành môi của ngọn lửa hung hãn. Tôi vẫn cười, cười và cười. Cho đến lúc mà

Cóc Xanh cầu thả phun một ngọn lửa ngay dưới chân tôi. Ngay lập tức giàn hoả bốc cháy. Mới đầu thì tôi còn chưa lo lắng. Tôi vẫn tin rằng mình còn được an toàn với thứ nước phép chống lửa. Nhưng tôi quên mất rằng người ta đã xối nước lên người tôi và bao nhiêu nước phép đều trôi đi cả. Tôi không còn được bảo vệ.

Khi phát hiện ra điều đó, tôi đã vã mồ hôi khắp người. Tôi hét lên gọi Cóc Xanh tới cứu khẩn cấp. Nhưng nó không nghe tiếng tôi, và lại còn đang rất giận dữ cố ngừng phun lửa.

Cuộc đời tôi thế là chấm hết. Chỉ mới vừa bắt đầu mà sự nghiệp phù thủy của tôi đã phải đột ngột kết thúc như vậy sao?

Chương 12

Đoạn kết buồn

Nằm dài trên cánh đồng lúa mì, miệng ngậm một cọng cỏ, tôi mơ màng ngắm các làn mây trôi qua. Tôi đắm mình trong hồi ức về thời thơ ấu. Các bạn sợ lắm phải không? Các bạn tưởng rằng tôi đã chết... Tôi cũng vậy, đêm ấy tôi đã rất sợ.

Nhưng cuối cùng, tôi đã được cứu thoát. Khi tôi không còn chút hi vọng nào nữa thì một cơn dông đã kéo đến. Trời mưa như trút... Đám cháy mau chóng bị khống chế và giàn hoả cũng tắt ngúm. Cóc Xanh thì được tắm một trận đã đời nên cũng đã dịu lại. Ngay lập tức nó phát hiện ra tôi trong bộ dạng hết sức tội nghiệp.

Bằng vài cú mổ trời giáng, nó đã cắt đứt dây trời. Chúng tôi trốn ngay về khu rừng của mình, trước khi dân làng chui ra khỏi chỗ nấp. Phải mất vài tuần sau đó tôi mới trở lại được nhịp sống bình thường. Khi đã tĩnh tâm, tôi bắt đầu suy nghĩ tìm cách cải thiện hiệu quả làm việc của mình.

Tôi hoàn chỉnh cái thùng rác bay bằng cách gắn cho nó các tay cầm và một chiếc đèn pha dùng để bay ban đêm. Hơn thế nữa, tôi yêu cầu nó chỉ được cất cánh sau hiệu lệnh của tôi: ba cú đập chân xuống đất.

Ngoài ra, tôi còn đánh số cho các câu thần chú. Tôi chỉ việc nói ra con số và Cóc Xanh sẽ nhắc ngay cho tôi câu thần chú chính xác. Phương pháp này tiện lợi ở hai điểm. Thứ nhất, tôi chắc chắn được rằng con vệt của tôi

không đọc thần chú cho bất kì ai khác ngoài tôi. Thứ hai, cách này có thể giúp tôi học thuộc dần các câu thần chú. Thật ngạc nhiên là khi gán cho mỗi câu thần chú một con số thì tôi lại dễ dàng nhớ ra ngay.

Nhờ đó, tôi đã trở thành một phù thủy thật sự. Tôi chỉ mới vừa 20 tuổi. Tôi thuộc nằm lòng tất cả những gì mà một phù thủy chân chính cần phải biết. Tôi đi lại bằng một phương tiện hết sức đặc biệt, nhưng cũng rất hiệu quả. Bên cạnh tôi luôn luôn có người bạn đồng hành lí tưởng: một con rồng đã hoá vệt.

Thật thế, tôi có thể tự hào về chính mình. Cuối cùng tôi đã thành công! Tôi đã có một nghề phù thủy rực rỡ, dài và đẹp. Tôi bay đi khắp nơi trên thế giới để gieo rắc tai hoạ và nỗi khiếp sợ.

Rồi không lâu sau tôi lại bắt đầu chán. Những ngày đầu thì vui thật, nhưng dần dà công việc này không còn hấp dẫn nữa. Nếu muốn thoát khỏi buồn chán, tôi cần phải đổi mới, sáng tạo ra những câu thần chú khác lạ.

Cứ như thế cuộc đời trôi qua và tôi ngày càng già đi. Bây giờ tôi đã gần 92 tuổi. Nhưng đối với phù thủy, tuổi này hãy còn trẻ chán. Tôi chỉ mới bị gãy một cái răng (do va vào gốc cây trong lúc chạy trốn ba gã muốn thiêu sống tôi). Tôi chỉ có vài nếp nhăn quanh mắt. Tôi vẫn còn chạy khoẻ, nhảy khoẻ và trèo cây khoẻ như xưa.

Tôi thì vẫn khoẻ mạnh như ru. Buồn thay, người bạn trung thành Cóc Xanh của tôi lại không được như thế. Nó trở nên cực kì già yếu. Bộ lông vũ đẹp đẽ ngày nào giờ đã rụng đi nhiều. Nó bay thật thấp với nỗi lo rơi xuống đất bất đắc kì tử. Đã thế, trí nhớ của nó cũng kém cỏi hẳn.

Một hôm, tôi bảo nó nhắc câu thần chú làm biến mất bọn quạ, nó lại cho tôi câu thần chú làm biến mất bọn vệt. Tôi lặp lại không hề suy nghĩ, và kết quả là Cóc Xanh của tôi biến mất.

Chỗ nó vừa ở đó chỉ còn lại một cái lưỡi: cái lưỡi rỗng. Dĩ nhiên rồi, cái lưỡi này không phải là lưỡi vẹt nên không biến mất. Và để tưởng nhớ Cóc Xanh, tôi ướp cái lưỡi và luôn giữ nó bên người, trong túi, như một lá bùa may mắn.

Đối với giới phù thủy, bùa may mắn được ưa thích nhất là đuôi rắn độc, nước bọt cóc, chân nhện nhện và lưỡi rỗng. Dẫu như thế, cuộc đời của Cóc Xanh thân yêu đã kết thúc thật buồn. Thật tội nghiệp cho con vật phun lửa khó bảo ấy!

Trái tim tôi cũng biết rung động chứ, phải không bạn! Tôi đã khóc rất nhiều khi người bạn nhỏ bé tan thành ảo ảnh. Người thường vẫn chẳng bao giờ tin rằng chúng tôi cũng có những tình cảm chân thành. Sự thờ ơ của mọi người trước nỗi đau ấy đã làm tôi thấy tổn thương nghiêm trọng. Tôi nghĩ mỗi người đều cần phải biết một phù thủy thực sự là như thế nào.

Thế là tôi quyết định kể lại câu chuyện này. Bạn đã đọc và bạn hiểu được tôi...

Thật tình, tôi có hung dữ quá đâu. Tất cả cũng chỉ vì tôi muốn đùa giỡn chút xíu: bay lòng vòng, làm biến hình đồ vật hay giấu chúng đi. Tôi có gây ra chuyện gì ghê gớm lắm đâu...

À, tôi chợt nhớ ra một chuyện cần phải làm. Cũng không to tát gì. Tôi chỉ muốn biến hình bầy cừu thành bầy sói để dọa các anh chăn cừu. Như thế hẳn là vui lắm nhỉ. Chào nhé!

Ồ, tôi còn quên nói điều này: ban đêm, nếu tình cờ bạn trông thấy một đồ vật bay không xác định, hãy cố quan sát thật kỹ. Rất có thể đó là một cái thùng rác bay có gắn đèn pha. Bạn chỉ cần đưa tay ra vẫy, và tôi sẽ dừng lại để chào bạn. Hi hi hi...

HẾT